

Væsnet

Jeg hader at starte. Allerhelst ønskede jeg, at man bare kunne blive ved i en lang køre, uden stop, uden start, bare fortsætte, ud i det uendelige, så det implementerer sig i kroppen som en trance, så det bliver en del af ens eksistens, så man, når man selv vil sige, at man intet laver, egentlig laver dét, man bliver ved og ved, indtil man stopper. Og så er det der ikke. Så bliver man pludselig opmærksom på virkeligheden og fraværet af aktivitet.

Men nu vil jeg alligevel starte. På historien om mit liv og livet.

Jeg havde aldrig før gjort mig den slags tanker, da jeg en morgen bevægede mig kravlende mod fabrikken. Morgen er måske så meget sagt, Solen var ikke stået op endnu, så jeg måtte som sædvanlig famle mig frem langs jordbunden med mit sæt af følehorn, indtil jeg nåede mit bestemmelsessted, den store virksomhed.

Således gik mine kolleger og jeg målrettet på række og geled med hver vores eksemplar af *'Fabrikshåndbogen'* på ryggen og med opmærksomheden rettet fremad og kun fremad, som vi havde gjort det siden vores første dag som arbejdsdygtige.

Under denne vandring hørtes der som altid en svag mumlen kollegerne imellem, og når jeg tænker tilbage, undrer jeg mig over, hvad vi i grunden gik og talte om. Der var jo netop ikke noget at tale om, idet dagene lignede hinanden, nøjagtig som de produkter, der evigt og altid bliver fremstillet på fabrikken hver eneste arbejdsdag, og ligesom de træer, der afgrænser vores vej på arbejde, og ligesom de blade, der dækker den. Men det var netop denne ensartethed, der holdt os kørende og i gang. Uforanderligheden gjorde, at vi aldrig fik det bedre, men heller aldrig fik det dårligere, så hvad skulle vi dog finde på at klage over? Vi havde jo aldrig prøvet andet! Begreber som glemsel og hukommelse var overflødige: det ville være en umulighed ikke at kunne huske en bestemt dag, da alle dagene var ens.

Men der gik jeg så. Kriblede langs jorden, indtil jeg nåede fabrikkens høje grå murer.. Den store fabrik. Mine kolleger og jeg bevægede os ind i forhallen, hvor vi skulle vente til dørene gik op, så dagens arbejde kunne gå i gang. Alle så vi op på uret, hvis store viser langsomt men sikkert nærmede sig 12-tallet. Endnu lød den sagte mumlen i den store hal. Om hvad ved ingen. Det samme som dagen før velsagtens.

Omsider rykkede den store viser sig fra et minut i til hel. Dørene åbnedes. Vi tjekkede alle ind i den afdeling, vi nu hørte til. Jeg fulgte mængden ind i fabrikshallen, tog plads ved samlebandet, og gik i gang med det arbejde, som jeg havde lavet lige fra dag ét. Det var den ting i hele verden, jeg var bedst til – det lå som tatoveret på min rygrad. Jeg kendte mit materiale så godt. Vidste præcis, hvordan det skulle håndteres. Andre vidste så præcis, hvordan det skulle transporteres, og andre igen, præcis hvordan det skulle bruges.

Sådan forløb den ganske dag, og efter solnedgang samledes mine kolleger og jeg atter i forhallen igen, for at sige tak for denne dag og vi ses i morgen. Så gik vi hjem hen ad stien på rad og række, mens de høje grå mure bag os forsvandt i det tågede tusmørke. Vi kom hjem og vi sov – eventuelt lidt godnatlæsning i håndbogen inden vi faldt i søvn.

Dette var blot én dag blandt mange, og spørger du mig, hvilken specifik dag det var, ville jeg umuligt kunne fortælle dig det. Det er hvilken som helst dag. Næste dag vågnede jeg før solopgang, stod op, gik gennem skoven med mine kolleger, op til fabrikken og ind gennem de store døre ind til fabrikshallen for endnu en gang at udføre mit arbejde. Solen gik ned, jeg gik hjem. Næste dag, det samme. Og næste

dag igen. Det var livet for mig. Mit øjemed. Troede jeg.

En dag (spørg mig ikke hvilken) gik jeg nok engang mod fabrikken i mine kollegers uforlignelige selskab. Den summende mumlen. Pludselig, ud af det blå skete der noget, som jeg troede aldrig ville have kunnet lade sig gøre. Jeg snublede. Snublede!!! Men ikke bare snublede – noget havde fået mig til det! Noget havde ramt mig og fået to af mine ben til at vikle sig sammen, således at jeg faldt. Jeg var i chok! Hele min krop krølledes sammen og rullede ned ad bakken, indtil jeg landede i grøften. Og dér lå jeg så. På ryggen med benene sprællende i vejret. Jeg prøvede at rulle om på siden, men kunne ikke rigtig få vægt nok med til at gøre nogen forskel.

Jeg havde aldrig prøvet en sådan situation før og havde ingen idé om, hvordan den skulle håndteres, og der stod absolut ikke noget om det i håndbogen. Alene det, at jeg faldt, chokerede mig. Men hvad der gik over min forstand, var denne udefrakommende kraft, der havde igangsat det hele og slået mig fuldstændig ud af kurs. Det var så uvirkeligt. Som en drøm - eller et mareridt - hvad kunne det have været?

Pludselig mærkede jeg til min store overraskelse noget tage fat på mig og få mig på benene igen. Jeg så op, og betragtede nu for første gang det væsen, som havde væltet mig, og som nu også havde fået mig op at stå igen; et gigantisk væsen, som jeg aldrig nogensinde havde set magen til. Det var muligvis en million gange større end mig. Det havde to lange tykke ben, som det stod på, og et sæt ben til, lidt kortere, som bare hang dinglende. Det var vist disse korte ben, væsnet havde brugt til at få mig på benene. Væsnet hoved var dækket af hår, som hang ned ad ryggen, og for enden af alle benene var der en sær klump med fem strittende pindformede kødklumper. Der var et væld af andre forskelle og detaljer, som jeg ikke vil komme nærmere ind på. Det bemærkelsesværdige ved situationen var nemlig ikke vore fysiske forskelle, men det faktum, at vi var alene i grøften. Mine kolleger var for længst nået hen til fabrikken, og jeg havde ikke en levende chance for at nå derhen inden dørene åbnedes. Desuden var der lige håndt mig noget, som vakte et eller andet sært i mig. En følelse, som jeg ikke kunne placere.

I lang tid stod væsnet bare og kiggede på mig med et sært forunderligt udtryk. Jeg stirrede tomt tilbage. Følte mig handlingslammet. Jeg prøvede at tænke klart, figurere, hvad jeg nu burde gøre, men jeg kunne intet finde på. Jeg stod bare dér, paralyseret og limet til skovbunden. Jeg ved ikke hvor lang tid, der gik på denne måde. Pludselig begyndte væsnet igen at røre på sig. Det begyndte at bevæge sig langsomt væk fra stien og gjorde tegn med sit ene ben (et af dem, det ikke stod på) til, at jeg skulle følge med. Jeg mærkede at mine ben begyndte at gå i samme retning. Jeg var stadig helt hypnotiseret af situationen.

Vi kom længere og længere væk fra stien, og til sidst kunne jeg slet ikke se den mere. Jeg gik med blikket rettet mod jorden konstant for ikke at falde. Det var svært for mig at manøvrere i det bakkede, bladdækkede terræn, og jeg måtte gå meget stærkt for at holde trit med væsnet. Jeg kiggede op for lige at lokalisere det flyvske væsen, men fik til min store overraskelse øje på noget helt andet. Himlen. Men ikke den himmel, jeg kendte. Den himmel, jeg var vant til, var nemlig mørk grænsende til sort og med små stjerne på. Farverne, der nu lyste mit blik i møde, var rød, lilla, orange, turkis, grøn, ja, nærmest alle verdens farver, og ude i horisonten så jeg – kunne det virkelig passe – jeg så solen stå op! Jeg havde godt hørt om solen før, den var ofte blevet omtalt i forbindelse med arbejdstidene, som netop var indrettet efter dette. Ved solopgang åbnedes portene altid, og ved solnedgang havde vi fri. Jeg kom i tanke om, at det jo var derfor, jeg aldrig før havde set dette forunderlige fænomen kaldet solopgang.

I lang tid stod jeg bare blændet af denne skønhed, der omgav mig. Lige indtil det mindst lige så forunderlige væsen sprang ind foran min blikretning og igen gjorde tegn til, at jeg skulle komme med. Jeg gik med. Vi gik i lang tid. Det kedede mig ikke, tværtimod. I denne vandring fandt jeg en

spænding, en interesse, som jeg ikke mindedes at have oplevet før. Jeg nød hvert skridt jeg tog og iagttog ivrigt alt på min vej. Træerne syntes aldrig at få en ende, men jeg havde alligevel en fornemmelse af, at skoven måtte stoppe et sted. Og hvad var der så på den anden side? Jeg havde ingen idé, det gik over min forstand, følte jeg. Men netop derfor måtte jeg finde ud af det!

Det forførende væsen stoppede pludselig brat op og så spejdende ud i den retning han var på vej, som om det havde fået øje på noget. Jeg prøvede at kigge i samme retning, men kunne intet se. Hvad der end havde taget væsnets opmærksomhed, var det sandsynligvis noget, der kun kunne spottes i højere luftlag end dem, jeg befandt mig i.

Pludselig satte væsnet i løb! Jeg skyndte mig at følge efter, men kunne ikke følge med. Jeg mistede væsnet af syne, men fortsatte bare i den retning, som det var forsvundet i. Jeg løb og løb. Hvad var det mon, jeg løb mod? Med ét mærkede jeg mit hoved banke mod noget blødt, og mit løb stoppede. Jeg så op. Det var væsnet, som stod og stirrede ud i luften – sådan så det i hvert fald ud. Væsnet så ned på mig, rakte sit ene ben ned til mig, så jeg kunne kravle op på det. Han løftede mig op, og da gik det op for mig, hvad det havde været så optaget af hele tiden. Foran os var jorden stoppet abrupt. En lodret klippe gik fra væsnets ståsted og hele vejen ned til uendelige mængder af vand. Jeg havde aldrig set noget lignende. Vand – vand overalt! Det var helt vildt. Vandet glitrede af refleksionen af solen, der nu var på vej ned. Vi blev stående ved klippekanten, indtil den var gået helt ned.

Umiddelbart en god, for ikke at sige fantastisk begivenhed. Umiddelbart. Den efterfølgende dag tænkte jeg ikke på andet end det væsen og den udflugt, vi sammen havde været på. Jeg gik rundt med en følelse af, at jeg blot havde fået en lille smagsprøve på verden derude.

Naturligvis smittede min sindstilstand af på mit arbejde; på vej til fabrikken kunne jeg ikke holde trit med de andre. Jeg kiggede konstant ud i skoven, stoppede op hver gang, jeg så noget bevæge sig, hvorefter jeg hurtigt fandt ud af, at det nok bare var vinden, der legede med nogle blade.... og med mig.

Inde på selve fabrikken arbejdede jeg langsommere, end jeg plejede. Mine tanker var jo andetsteds. Jeg begyndte at få venlige men bestemte anmærkninger oppe fra.

Dagene gik, og der var intet spor af det underfulde væsen. Anmærkningerne begyndte at blive mindre venlige og mere bestemte. Kollegerne begyndte også at lægge mærke til min distræthed. De begyndte at spørge ind til det. Jeg besluttede mig for, at fortælle dem om min oplevelse velvidende, at de ikke ville kunne forstå det. Det kunne de ganske rigtigt heller ikke. De var alle meget skeptiske til at starte med. Det kunne jo ikke lade sig gøre, at sådant et væsen kunne eksistere, og da slet ikke her omkring. Dog blev rygtet om min højst mærkværdige beretning spredt blandt medarbejderne, og flere og flere begyndte at stille mig spørgsmål om min oplevelse; hvad var der så - derude på den anden side af skoven? Kunne det virkelig passe, at væsnet kun stod på to ben og ikke seks? Jeg svarede ivrigt, og efterhånden dannedes der en slags skare af lyttere, som samledes omkring mig i de minutter, der gik, før dørene til fabrikshallen åbnedes, som førhen altid var præget af den sagte og uudgrundelige mumlen.

I takt med at historien om min udflugt blev mere og mere fortalt, blev mit humør dårligere og dårligere. Der var gået lang tid nu, og der havde stadig ikke været noget tegn fra det nu så berygtede væsen. Jeg længtes som en vanvittig efter at se væsnet igen, og selvom dagene blev flere og flere, var det en umulighed for mig at komme ind i den gamle rutine på arbejdet.

En dag bestemte jeg mig for at tage sagen i egen hånd. Jeg planlagde at gå væk fra stien og opsøge væsnet. Mange af mine kolleger var med på idéen. De havde selv fået blod på tanden og ville egentlig godt se det væsen. Og i øvrigt også se, hvad der ellers var ude i skoven og på den anden side af den.

Vi samlede næste morgen, før solen var stået op, og før de andre gik til fabrikken, det vil sige dem, der nu var tilbage, hvilket ikke var meget over halvdelen. Sammen gik vi nu ud fra stien ud i skoven. Jeg førte an, og de gik alle med den samme mine som den, jeg havde, dengang, det var væsnet, der havde ført an.

Vi gik sådan i lang tid. Folk var ellevilde, da solen stod op, og nærmest i ekstase, da vi langt om længe nåede vandet. Solen var på det tidspunkt ved at gå ned, men jeg havde på ingen måder lyst til at gå tilbage til stien. Der var heller ikke stemning for det. Vi fortsatte derfor vores vandring og søgen efter væsnet. Nætterne og dagene gik. Vi fandt ikke væsnet, dog følte jeg, at vi allerede kom det nær bare ved at søge. Det var alt nok. Vi havde egentlig intet behov for at finde det, for vi havde alle sammen en uforklarlig følelse af, at vi allerede havde fundet væsnet.

Vi var alle indstillede på at søge efter dette væsen til evig tid. Tanken om at vende tilbage til fabrikken virkede absurd, ja ganske umulig. Men naturligvis kom dagen, hvor vi blev nødt til det. Folk var begyndt at blive trætte og sultne, og vi besluttede os for at tage tilbage, hvile ud og pakke proviant for så atter at drage ud. Således indledtes vores vandring tilbage.

Det viste sig imidlertid, at vi aldrig ville komme til at drage ud igen. Synet, der mødte os, da vi omsider ankom til fabrikken og området deromkring, var forfærdeligt. De første, der kom derhen, deriblandt jeg selv, stoppede brat op. Efterhånden indhentede folk, der gik længere bagved, os med spørgende udtryk. Hvorfor var vi stoppet? Men så snart de kom op på siden af os, blev de klar over det, og gruen tegnedes i deres ansigter.

Stien foran os var dækket af lig. Kroppe lå enten helt døde og udsultede med ben og følehorn liggende henslængt på jorden eller med halvlevende med benene sprællende hjælpeløst i vejret. Folk omkring mig begyndte at gå i panik. Den frygtelige sandhed var ved at gå op for dem. Jeg løb op mod fabrikken, ind i forhallen. Med undtagelse af nogle bevidstløse kroppe var der øde. Jeg løb ind i fabrikshallen. Maskinerne var stoppet. Det materiale, der plejede at køre gennem maskineme lå i bunker og rådne. Den hæsle lugt af forfald var overalt. Jeg vidste, hvad der var sket. Jeg vidste, det var vores skyld - min skyld. Det var mig, der havde fået dem alle sammen til at tage væk. Men vi havde alle været et led i det system, der var med til at sikre vores overlevelse. Nu var systemet brudt ned.

Og her ligger jeg så. Lige så udsultet, udmattet og døende som de andre omkring mig. Jeg ved, det er for sent. Vi har prøvet at genoprette systemet, genstarte maskiner og genoplive de andre, men det går ikke. Vi er langt fra nok til at holde det kørende. Og vi bliver færre og færre.

Jeg kigger rundt omkring mig. Solen ligger og lurker nede under horisonten og gør himlen lilla og orange. Overalt ser jeg de sorte visne kroppe, der enten er døde eller er på vej til det. Mens jeg ligger her, tænker jeg på væsnet. Havde jeg aldrig mødt det, var dette aldrig sket. Så var jeg atter denne morgen gået sammen med mine kolleger på en lang række mod fabrikken. Men hvor ville der dog have været meget, som jeg så var gået glip af.

Vi fandt aldrig væsnet. Men vi kom det så nær, som det var muligt. Vi kunne umuligt have været kommet tættere på. Sådan er...
væsnet...

...